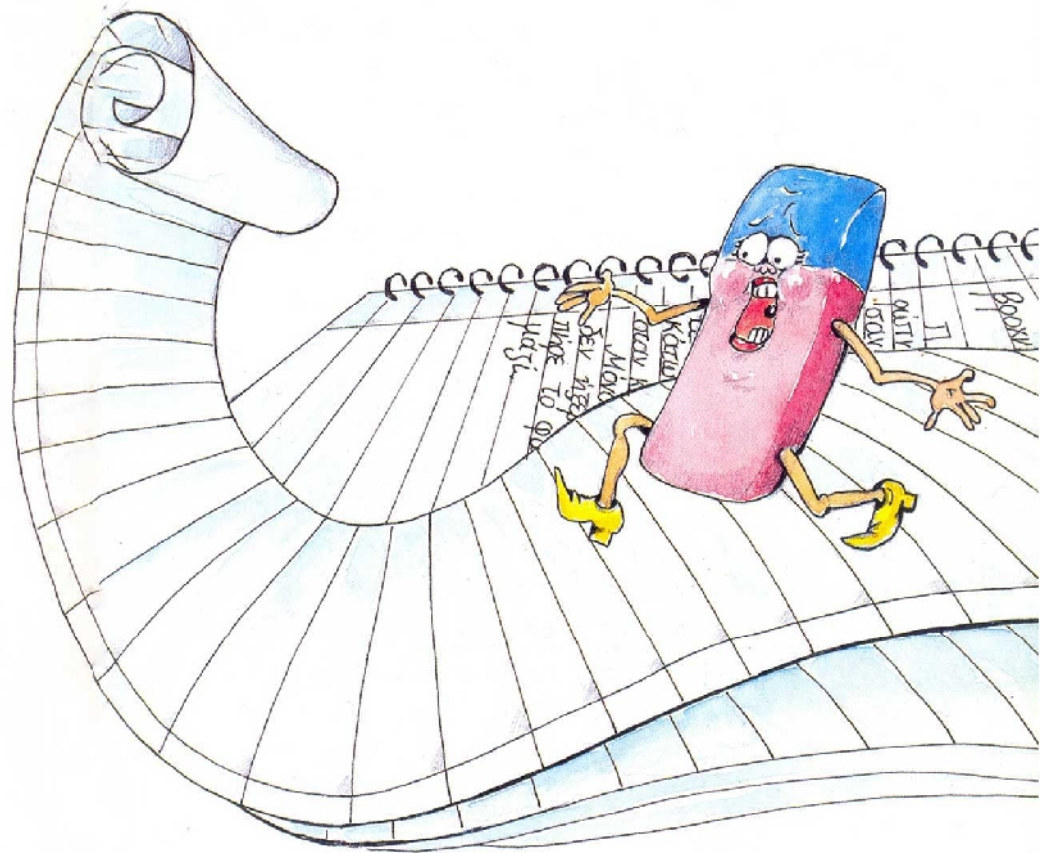
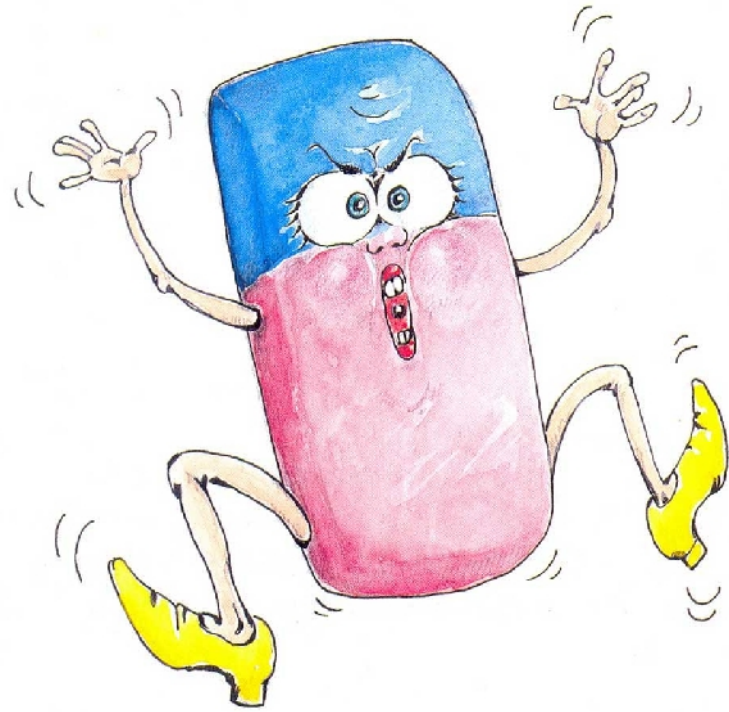
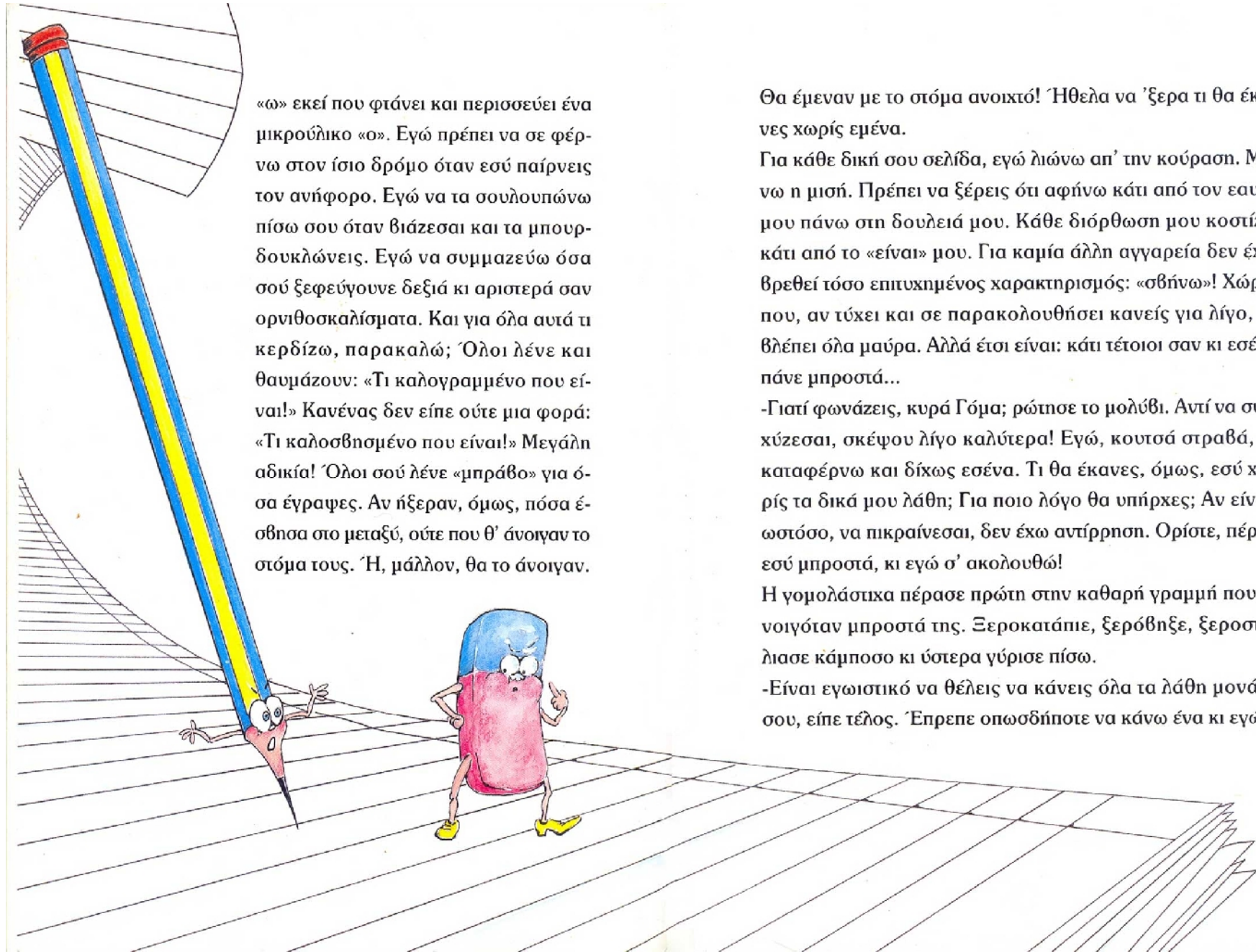

Η επανάσταση της γομολάστιχας

Λένε πως οι μοίρες είναι τρεις. Μιας γομολάστιχας η μοίρα, όμως, μία ήταν και μοναδική: ν' ακολουθεί ένα μολύβι! Το μολύβι, εκτός που ήταν ψηλομύτικο, έκανε και πολλά

λάθη στη ζωή του. Και η γόμα είχε βαρεθεί να το καλύπτει. Έτσι, κάποια μέρα, ξέσπασε κι άρχισε να γκρινιάζει: «Όχι, όχι, όχι! Όλα τα λάθη σου, εγώ τα διορθώνω! Εγώ κοιτάζω να κάνω χώρο για το δεύτερο «λάμδα» που μονίμως ξεχνάς και που δεν ξέρεις μετά πού να το στριμώξεις. Εγώ προλαβαίνω το κακό όταν εσύ πας κι απλώνεις ένα μεγαλόπρεπο

«ω» εκεί που φτάνει και περισσεύει ένα μικρούλικο «ο». Εγώ πρέπει να σε φέρνω στον ίδιο δρόμο όταν εσύ παίρνεις τον ανήφορο. Εγώ να τα σουλουπώνω πίσω σου όταν βιάζεσαι και τα μπουρδουκλώνεις. Εγώ να συμμαζεύω όσα σου ξεφεύγουνε δεξιά κι αριστερά σαν ορνιθοσκαλίσματα. Και για όλα αυτά τι κερδίζω, παρακαλώ; Όλοι λένε και θαυμάζουν: «Τι καλογραμμένο που είναι!» Κανένας δεν είπε ούτε μια φορά: «Τι καλοσβησμένο που είναι!» Μεγάλη αδικία! Όλοι σου λένε «μπράβο» για όσα έγραψες. Αν ήξεραν, όμως, πόσα έσβησα στο μεταξύ, ούτε που θ' άνοιγαν το στόμα τους. Ή, μάλλον, θα το άνοιγαν.

Θα έμεναν με το στόμα ανοικτό! Ήθελα να 'ξερα τι θα έκανες χωρίς εμένα.

Για κάθε δική σου σελίδα, εγώ λιώνω απ' την κούραση. Μένω η μισή. Πρέπει να ξέρεις ότι αφήνω κάτι από τον εαυτό μου πάνω στη δουλειά μου. Κάθε διόρθωση μου κοστίζει κάτι από το «είναι» μου. Για καμία άλλη αγγαρεία δεν έχει βρεθεί τόσο επιτυχημένος χαρακτηρισμός: «σβήνω»! Χώρια που, αν τύχει και σε παρακολουθήσει κανείς για λίγο, τα βλέπει όλα μαύρα. Αλλά έτσι είναι: κάτι τέτοιοι σαν κι εσένα πάνε μπροστά...

-Γιατί φωνάζεις, κυρά Γόμα; ρώτησε το μολύβι. Αντί να συγχύζεσαι, σκέψου λίγο καλύτερα! Εγώ, κουτσά στραβά, τα καταφέρνω και δίχως εσένα. Τι θα έκανες, όμως, εσύ χωρίς τα δικά μου λάθη; Για ποιο λόγο θα υπήρχες; Αν είναι, ωστόσο, να πικραίνεσαι, δεν έχω αντίρρηση. Ορίστε, πέρνα εσύ μπροστά, κι εγώ σ' ακολουθώ!

Η γομολάστιχα πέρασε πρώτη στην καθαρή γραμμή που ανοιγόταν μπροστά της. Ξεροκατάπιε, ξερόβηξε, ξεροστάλιασε κάμποσο κι ύστερα γύρισε πίσω.

-Είναι εγωιστικό να θέλεις να κάνεις όλα τα λάθη μονάχο σου, είπε τέλος. Έπρεπε οπωσδήποτε να κάνω ένα κι εγώ...